

No té això un mèrit indiscutible? No té això una valor extraordinària? Doncs perquè no el protegim? perquè no li donem més facilitats? No val més un jove de les qualitats d'en Solé que un Zamora, un Chicuelo, un Uzcudum o un Rodolfo Valentino (q. e. p. d.)?

Aquests, sens dubte, no gloriificaran a cap ciutat o vila.

Tant-de-bó molt de jovent d'ara, que sap ballar a les mil i una meravelles el *Charlestón* i el *Black-Bottom* i es sap tota l'antologia dels futbolistes, dels boxejadors, dels artistes de cinema i de totes les marques d'automòbils, tingués la meitat d'esperit que té en Vicens Solé Jorba. Potser el món, tant xillat de *mah-jonknisme* tal com està ara, seria, aleshores, més humana, tindria, ben segur, més espiritualitat i la societat seria més civilitzada.

Naturalment que l'home no s'ha d'entregar per complert al cultiu de la intel·ligència, que per ço té els sentits per a esplaiar-los, però hauria de saber tenir més humanisme i menys frivolitat, hauria de voler ésser, en una paraula, més home.

Jo manifesto la meva admiració a n'en Vicens Solé Jorba pels seus positius avensos i pels seus èxits merescuts i des d'aquestes pàgines olotinistes li expresso, sincerament, la fé que tinc en que el seu nom, tard o d'hora, ha de dignificar la nostra estimada ciutat.

J. M. MIR MAS DE XEXÁS

Una estratagema humanitària

(Al fill del protagonista i amic de l'artífexista
Mossén Marcellà Oliveras.)

ERA pel temps de la darrera carlinada.

Els carlins, de tant en tant, feien alguna sortida pels cims de Batet i amagats en un bosc situat a les envistes d'aquesta ciutat, aleshores vila, la escopetejaven, com es deia abans, o *paquetaren*, com dirien ara.

Aquest era el bosc de *El Puig*, casa de pagès que situada al cim de tot de Batet, tan bé domina Olot, propietat de l'antiquíssima casa pairal de Godomà.

El govern militar, que en aquell temps de liberalisme dominava aquí, per a evitar un perill a la població, manà arrasar el bosc que servia d'amagatall als carlins per a ses tant poc satisfactòries sortides.

Per a complir la comanda li enviaren una colla de cipaios i per a evitar fossin sorpresos pels carlins, mentre tallaven el bosc, una companyia de soldats.

Per això cada matí havien vist passar aquella tropa pel Barri del Pont i pujant per Can Pericot, cap a Godomà falta gent, i una volta arribats i previ un curt repòs, passar llista al pati i posar-se de retèn a n'els turons més alts, ja que de Godomà a El Puig encara hi ha una estricada i protegir així aquells barals de les emboscades dels carlins.

Solament els que sàpiguen l'amor que en aquell temps tenien els propietaris al bosc, podran comprendre el disgust que passava aquells dies el vell Godomà a l'arribada d'aquella tropa, cada matí, per a protegir a n'aquells cipaios que li anaven arrasant aquella formosa roureda que ell tant estimava.

I no n'hi havia per menys; si formava com si diguéssim part del seu cor, si havia presenciat el seu festeig, quan de promesos, amb la que havia escollit per regina del seu ideal i l'havia feta companya de la seva vida, l'anava a festejar allí, en aquella mateixa roureda, quan de fadrina s'hi passejava a les festes, en companyia dels seus pares.

Per això ell de pensar que li estaven aterrant la seva roureda estimada no en menjava ni en dormia i n'estava propiament malalt, però anar-ho a veure, ¿que és cas?, que estic ben cert que si hagués vist com queien en pocs moments, aquells roures tallats per malestruga destrala, que per a arribar a on eren, havien necessitat xuclar la terra més d'una centúria, s'hauria ferit de ple a ple, perquè amb el gemec que exhalaven a l'esqueixar-se per caure, li havia semblat que se li esqueixava el cor. Està clar, si en aquell temps s'hauria comportat patir fam abans que vendre un arbre, ¡si els havia vist allí tota la seva vida!; si els havia vist créixer juntament amb els seus fills!

Ja sé jo que un amor així a l'arbre, no el comprendran pas aquests propietaris d'avui en dia, que es venen el bosc per a comprar un automòbil, però, jo sí que el comprenc, car quan considero que un vehicle així es pot comprar per un plec de papiers de banc o per un grapat de metall i que un roure per a ésser ben gros i fer ben bonic, necessita centúries i que una volta aterrat ni amb tots els diners del món es pot tornar a posar tal com era; trobo infinitament superior el valor moral de qualsevol plansorot de roure al del automòbil més luxós.

Però deixemnos de cabòries i anem al gra, que no fos cas que aquestes filosofies, que nostre incorregible idealisme ens fa sortir cor enfora, fossin criticades per certs esperits positivistes com *in illo tempore*.